

храна, а не за пари, а понякога просто разменящи плодове за жито. Тъкмо срещу такива скитници, както и срещу номадстващите роми, е насочен законът от 1927 г., който ограничава номадството. Той се базира на старите разпоредби от 1887 г. и изисква всички официално признати номади да се регистрират и да носят номадски пропуск, който можело да бъде отнет по всяко време. На практика до 1940 г. са издадени 36696 такива пропуска²³, въпреки че едно преброяване на ромите в Словакия през 1927 г. показва, че 60315 са заселени, а 1877 са номади.

Някои вестници определят закона като нов и хуманен подход, но по-достоверна картина на положението на ромите в тези времена на всеобща безработица и глад може да се състави от други тогавашни събития, като погрома при Победим от 1928 г., когато в отплата за обирането на реколтата от нивите, словашки селяни раняват осемнадесет и убиват шест роми - включително две малки деца. Коментирайки това клане, влиятелният дневник *Slovák* пише: "случаят Победим може да бъде характеризиран като граждански бунт срещу циганския начин на живот. В това се състоят корените на демокрацията".²⁴

Една година по-късно банда роми разбойници са обвинени в убийство и канибализъм. По-късно второто обвинение е свалено, но едва след като пресата разпалва общественото мнение със сензационен и неточен коментар, напомнящ ролята, която е изиграла при едно дело от 1782 г., когато четиридесет роми били измъчвани и екзекутирани, бидейки обвинени в идентични престъпления, преди разследването, назначено от Йосиф II, да разкрие, че всички предполагаеми жертви са все още живи.

Въпреки че няма доказателства, че враждебността срещу ромите е умишлено подстрекавана от страна на правителството, все пак налице е твърде слаба официална съпротива на подобни събития и дори вероятно някои елементи в правителството ги посрещали с радост като отклоняване на вниманието от острата обществена горчивина, породена от